

РЕШЕНИЕ

№ 6062

гр. София, 04.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2814** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], пререгистрирано в Агенция по вписвания-Търговки регистър с ЕИК-[ЕИК] представлявано от управителя си В. М. К., против решение № ПИ-82/02.02.2017г . на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалбата му срещу разпореждане с изх.№ С160022-137-0010168/23.12.2016 г. на старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., в частта, в която е отказано да бъдат отписани като погасени по давност публични вземания в общ размер на 3 719,71 лева.

Жалбоподателят счита, че е изтекла погасителната давност за събирането им,на основание чл.110 и чл.111 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/.Изразява молба за прекратяване на производството и отмяна на разпореждането,като му бъдат погасени по давност задължения по годишна декларация по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периода 2010 г. и 2013 г.

Директора на ТД на НАП-С. е приел следното от фактическа страна :Оспореното Разпореждане на публичния изпълнител е издадено на основание чл.266,ал1 от ДОПК. Срещу [фирма] е образувано изпълнително дело №160161873/2016 г. по описа на ТД на НАП С.,за събиране на публични вземания по Декларация образец № 6-УПФ,30 ДОО за периода 30.05.2007 г., 01.10.2008 г. и Декларации по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периода 2008 г., и 2013 г. общо в

размер на 8 551,21 лв., от които 5 041,92-главница и 3 509,29 лв.-лихва.

На жалбоподателя е изпратено съобщение за доброволно изпълнение на основание чл.221 от ДОПК във връзка с образуваното изпълнително дело №С160022-048-0022754/29.11.2016 г. С постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ №С160022-048-0022754/29.11.2016 г. по описа на ТД на НАП С., издадени от Т. П., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. са наложени обезпечителни мерки: запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки в „Първа Инвестиционна банка“ за сумата от 8 551,21 лв.

На 15.12.2016 г. с вх.№ 53-06-5859 по описа на ТД на НАП С. е депозирано от дружеството възражение до публичния изпълнител, срещу полученото на 14.12.2016 г. съобщение за доброволно изпълнение, в което е било изискано погасяване по давност по реда на чл.110 и чл.111 от ЗЗД задълженията за периода 2007 г., 2008 г., 2010 г. и 2013 г. Възражението е прието за частично основателно и на 22.12.2016 г. с Изх.№ С160022-035-0349505/22.12.2016 г. е издадено Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение по реда на чл.225 от ДОПК съгласно, което са били погасени по данъчни задължения в размер 4 863,71 лв., за периода Декларация обр.6 – 2007 г., 2008 г. и ЗКПО – 2008 г. Изпратено е до „Първа инвестиционна банка“ постановление за частична отмяна на наложените обезпечително мерки с № 53-00-950/22.12.2016 г., с което публичният изпълнител е отменил частично обезпечителната мярка.

В настоящата жалба отново се излагат доводи за изтекъл давностен срок по чл.110 и чл.111 от ЗЗД. Изпълнителното дело с №[ЕИК]/2016 г. е образувано за установени и изискуеми задължения за универсален пенсионен фонд /УПФ/ за периода м.05.2007 г. и м.10.2008 г. и данък по ЗКПО за 2008 г., 2010 г. и 2013г.

В конкретния случай се оспорват само задълженията по ЗКПО за 2010 г. и 2013г. Същите са публични държавни вземания съобразно чл. 162,ал.2,т.1 от ДОПК, подлежат на принудително събиране по реда на ДОПК,и спрямо тях са приложими общите правила за давност на публичните.

При така установеното от фактическа страна се налагат и следните правни изводи. Административното производство по постановяване на оспореното решение, е осъществено по реда на чл.267 от ДОПК от материално компетентен орган по смисъла на чл.266 ал.1 от ДОПК, и е завършило с издаването на оспорения в настоящото производство акт по смисъла на чл.267 ал.1 т.5 от ДОПК, който е постановен в изискваната от закона форма.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения за лихви.

Безспорно институтът на погасителната давност е уреден в материалноправна разпоредба, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на спорното правоотношение.

Давността за публичните задължения, възникнали преди 01.01.2006г. се подчинява на общите разпоредби на чл.140 – чл.144 от ДПК (отм.), т.е. давностният срок за тях започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, което в пълнота важи и за лихвите за несвоевременно разчитане на публичните задължения като вид такива. Безспорно сред разпоредбите на ДПК (отм.) липсва еквивалент на нормата на чл.162 ал.2 т.8 от ДОПК, която изрично определя лихвите като публични вземания, но обстоятелството, че акцесорното вземане следва характера на главното се извежда посредством логическото тълкуване на разпоредбата на чл. 139, ал.1 от ДПК (отм.), според която „публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноси, лихви, главница“. От нея следва, че главницата и лихвата за забава плащането на публично вземане, каквото е корпоративен данък е публично по характера си вземане.

Доколкото цитираната разпоредба урежда процедурен въпрос, касаещ последователността на погасяване на публичните вземания, тази разпоредба е от процесуален характер и е действала във времевите рамки на действие на ДПК (отм.). Тя би действала и след приемане на ДОПК в случай, че административното или изпълнително производство по делото бе образувано преди 01.01.2006г., какъвто не е настоящият случай. (по аргумент от §5ал.3 ДОПК, според който „разпоредбите на този кодекс се прилагат от органите на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания, и за процесуалните действия по незавършените административни и изпълнителни производства към датата на влизането му в сила“.)

Вземането за лихви възниква от момента на изискуемостта на главното вземане. По естеството си лихвата е подневно вземане (обезщетение за всеки отделен ден от годината) за забавата в плащането на дължимо публично вземане. При стриктното (не разширително или стеснително) приложение на института на погасителната давност, се установява, че законодателят борави с два термина – „публични задължения“ и „публични вземания“. Безспорно по-широк по обхват е вторият термин, който чрез разпоредбата на чл. 162 ДОПК придобива пълнота, като става ясно, че както лихвите, така и данъците са публични вземания. За разлика от този термин при систематическото, логическо и граматическо тълкуване на чл. 175, ал.1 ДОПК, става ясно, че лихвите не са част от публичните задължения, а се дължат при забава на последните.

Това разграничение между двата термина е важно, тъй като както според разпоредбата на чл.140 ДПК (отм.), така и според тази на чл.171 ДОПК съществено за погасяване на „всички публични вземания“ е изтичането на пет, съответно на десет-годишен срок „считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение“.

Изложеното до тук съотнесено с конкретиката на настоящия казус налага да се приеме, че съществено за спора погасена ли е по давност главницата и лихвата за закъснение, начислена по отношение на процесните публични задължения е обстоятелството изтекъл ли е 10-годишен давностен срок считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

Между страните по делото не се спори, че доколкото основните задължения (главниците) е следвало да бъдат платени през 2011г. и 2014г., а друга окончателна сума съответно до края на февруари 2012г. и 2015г. по отношение на авансовите

вноски е започнала да тече съответно на 01.01.2012г. и 01.01.2015г. и е изтекла на 01.01.2022г. и на 01.01.2025г. Доколкото, както бе споменато по-горе, институтът на давността е такъв на материалното право.

Заявена е претенция за присъждане на разноски в полза на НАП-С. , поради което и предвид изхода на правния спор на основание чл.161 ал.1 от ДОПК жалбоподателя [фирма]– С. следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 300 лева, юристконсултско възнаграждение. С оглед горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение №ПИ-82/02.02.2017 г.. на Директора на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите (ТД на НАП) [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] с[ЕИК] да заплати на ТД НАП-С., юристконсултско възнаграждение от сумата на 300 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи обжалване.

Съдия: